

PROLOOG

Jalta / Rusland

Zaterdag 5 oktober, 23.11 uur plaatselijke tijd

Jim Matteos bewoog in tijgersluipgang over de drassige grond, ver weg van het huis. De rottende bladeren stonken naar de dood. De dood die hij van dichtbij kende en die altijd op de loer lag. Bij elke missie voerde hij een strijd met de eindigheid van het leven. Hij tartte de dood, leek soms haar koninkrijk binnen te stappen, maar wist steeds weer op tijd te ontsnappen.

Nog dertig meter, dan had hij de rand van de tuin bereikt. Hij hield zijn hoofd zo laag mogelijk om onder de infrarode stralen van de beveiligingsinstallatie te blijven. Zijn spieren voelden verkrampd en er zat aarde in zijn neus. Hij beet op zijn tanden en probeerde sneller te gaan. Ook hier zou hij levend uitkomen.

Hij dacht terug aan het moment waarop hij de opdracht had gekregen. Vasiljev, de gedoodverfde kandidaat om de ernstig zieke Russische president op te volgen, was een hardliner en fel voorstander van de wederoprichting van de Sovjet-Unie. Daarom werd hij door Jims opdrachtgevers beschouwd als een gevaar voor de wereldvrede en moest hij worden omgebracht. Wie had dat beter gekund dan hij, Jim Matteos.

Vasiljev had wel lef met zijn *datsja*, dacht Jim. De luxueuze villa lag in Jalta, een kustplaats aan de Zwarte Zee, in het meest zuidelijke puntje van de Krim, een van de door Rusland geannexeerde gebieden.

Jim was blij dat hij het advies van zijn baas, William North, directeur van de Special Activities Division, in de wind had geslagen om samen te werken met een overgelopen Russische spionne.

Hij hoorde geschreeuw achter zich. Schijnwerpers sprongen aan en de tuin van het landgoed baadde plotseling in het licht. Hij keek om. Vier bewakers stormden het huis uit. De moord was ontdekt, hij was gesignaleerd. Hij sprong overeind en doorkruiste daarmee de infrarode stralen. Sirenes begonnen te loeien. Motoren werden gestart.

Hij zette het op een lopen, maar zijn voorsprong was klein. Angstig keek hij om. Als ze hem te pakken kregen, was hij ten dode opgeschreven. Nog amper tien meter tot de omheining. Hij perste er een eindsprint uit en sprong met uitgestrekte armen tegen de stenen omheining. Hij greep de bovenrand en hees zich omhoog. In één vloeiende beweging zwaaide hij zijn lichaam over de muur. Het centrum van Jalta lag links. Daar had hij dekking. Voorafgaand aan de missie had hij de stadsplattegrond bestudeerd en hij was meerdere malen door de straten van het centrum gelopen. Het was niet ver meer naar de boulevard, waar een speedboot klaarlag. Hij moest volhouden! Het motorgebrul kwam dichterbij en nog eens keek hij om. Vier motoren achtervolgden hem en kwamen snel dichterbij. Doorrennen, maande hij zichzelf, maar zijn kuitspieren protesteerden steeds meer. Hij hoorde schoten. Een kogel schampte zijn schouder en hij voelde een brandende pijn. Godverdomme! Zigzaggend rende hij verder. Het verlaagde zijn tempo, maar het was zijn enige kans om aan de kogels te ontkomen. Een volgend schot suisde langs zijn rechteroor. Als hij niet snel dekking vond, was hij er geweest. Hij rende de hoofdstraat van het centrum in. Koortsachtig keek hij om zich heen. Daar! Een slecht verlichte zijstraat. Links stond een deur van een gebouw op een kier. Hij glipte naar binnen en bukte voorover om op adem te komen. Op het tableau aan de muur stonden namen van bedrijven die aan weerskanten van de gang waren gevestigd. Jim keek door de deuropening en zag de vier motorrijders aan het begin van de zijstraat stoppen. Ze stapten af en gebaarden druk. Kennelijk waren ze in verwarring. Twee van hen liepen terug naar de hoofdstraat. De andere twee kwamen zijn kant uit.

Jim bekeek de gestucte wanden. De gang was smal genoeg, het moest kunnen. Als een knipmes zette hij zijn voeten tegen de ene muur en zijn handen tegen de andere. Hij verbeet de pijn in zijn schouder en werkte zich omhoog tot aan de bovenkant van de deur. Met één been gaf hij er een lichte trap tegenaan. De scharnieren piepten. Het moest voldoende zijn om de aandacht te trekken. Hij wurmde zich nog iets verder naar boven en hoorde voetstappen dichterbij komen. Het moest ook niet lang meer duren, want zijn gewonde arm dreigde het te begeven. De deur werd langzaam

opgeduwd en hij zag de twee mannen met hun pistool in de aanslag naar binnen sluipen. De langste van het stel ging voorop. Jim liet zich vallen en ramde met zijn knieën het hoofd van de kleinere achtervolger. De man zakte in elkaar en bleef roerloos liggen. Voordat de lange zich realiseerde wat er gebeurde, schoot Jim hem door het hoofd. Hij keek naar de kleine man op de grond. Die was voorlopig uitgeschakeld.

Op straat was het rustig. Hij verliet het gebouw en liep zo onopvallend mogelijk terug naar de hoofdstraat. De vier motoren stonden er nog. Hij pakte zijn mes en stak de voorbanden lek. Daarna liep hij naar de boulevard.

De aanlegsteiger was verlaten. Jim maakte de trossen los, stapte in de boot en voer rustig de Zwarte Zee op. Hij zou om de Krim heen varen en dan koers zetten naar Roemenië, het dichtstbijzijnde Europese land. Met spullen uit de verbanddoos verzorgde hij zijn schouder. Het leek niet ernstig.

Uit het zicht van de haven gaf hij gas. Hij was veilig! Zijn lichaam begon te trillen. Het was de gebruikelijke reactie, ondanks de jarenlange training waarin hij zijn emoties had leren uitschakelen. Het zou nooit wennen om iemand te vermoorden, maar het hoorde bij zijn werk. Hij had al een aardig lijstje afgewerkt van personen die door zijn superieuren als gevaarlijke tegenstanders van Amerika waren bestempeld. Eerst in Teheran, daarna in Colombia en nu in Rusland. Het moest de wereld veiliger maken, maar anders dan vroeger twijfelde hij of zijn werk wel de beoogde veranderingen tot stand bracht. Hij zag de spanningen tussen landen en bevolkingsgroepen eerder oplopen dan afnemen. Er leek sprake van een onomkeerbare spiraal van geweld en het was de vraag of hij die ooit zou kunnen doorbreken en hoeveel levens hij daarvoor nog zou moeten nemen. Bij zijn superieuren had hij veel lof geogst met zijn missies, maar voelde hij zelf ook voldoening?

Hier op het water leek alles vreedzaam en in harmonie, maar Jim wist dat het schijn was. Hij keek omhoog naar de donkere hemel. Die was bijna zwart, zwart als de dood.